

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/75/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320205204
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4320205204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., C. XXX, zastúpený: Mgr. Renáta Meszáros, advokátka so sídlom Levice, Nám. Hrdinov 7-8, proti žalovanému: D. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. G., F. G. XX, o zaplatenie 1.100 eur s príslušenstvom a vydanie veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 16C/53/2020-94 zo dňa 29. októbra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %).

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v záhlaví označeným rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.100,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.100,- eur od 28.05.2020 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, oproti povinnosti žalobcu vydať žalovanému motorové vozidlo zn. G. H. I., EČ: I., VIN: J., farba: šedá metalíza, rok výroby 2002, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti sa žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok podľa § 255 ods. 1 CSP na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 588 ods. 1, § 37 ods. 1, 2, § 40, § 40a, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 458, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1 – 3, § 599, § 560 ods. 1, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník.

1.2. Uvedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 19.10.2020 domáhal zaplatenia sumy 1.100,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.100,- eur od 18.10.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania s odôvodnením, že dňa 29.11.2017 uzatvoril kúpnu zmluvu o predaji motorového vozidla G. H. I., rok výroby 2002, farba: šedá metalíza, za dohodnutú cenu 1.100,- eur, ktorú predávajúcemu vyplatil a vozidlo riadne prevzal. Na dopravnom inšpektoráte mu bolo oznámené, že auto nie je možné prepísať, keďže je na auto zapísaná exekúcia. Prekvapilo ho to, pretože predávajúci ho ubezpečil, že vozidlo nemá technické ani právne vady. Keďže je vozidlo nepoužiteľné a nemožno s ním nakladať, odstúpil od kúpnej zmluvy, čo oznámil predávajúcemu, K. L. listom zo dňa 13.11.2018. Až vtedy zistil, že kúpnopredajnú zmluvu nepodpísal pán K. L., ktorý je na dopravnom inšpektoráte evidovaný ako majiteľ predmetného auta, ale žalovaný, ktorý nemal žiadne oprávnenie s predmetom kúpy nakladať. Argumentoval, že kúpna zmluva je preto neplatná, keď žalovaný ho vedome uviedol do omylu, čím sa na jeho úkor obohatil. Uvedol, že podal aj podnet na začatie trestného stíhania, ktoré bolo zastavené z dôvodu, že konanie žalovaného nie je v rozpore s Trestným zákonom. Listom zo dňa

24.02.2020 vyzval žalovaného na úhradu žalovanej sumy, pričom mu 03.06.2020 oznámil, že kúpnu cenu neuhradí.

1.3. Žalovaný vo svojom vyjadrení argumentoval tým, že ak je kúpna zmluva absolútne neplatná, nie je možné od nej odstúpiť. Namietal tvrdenie žalobcu, že vozidlo nie je pre neho použiteľné, pretože má vedomosť o tom, že vozidlo užíva a používal, pričom vozidlo kupoval na náhradné diely, preto nemá dôvod odstúpiť od zmluvy. Poukázal, že žalobca sa domáha zaplataenia s odstupom 3,5 roka, preto vzniesol námietku premlčania, keď nedošlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby trestným konaním, nakoľko jeho závery nesvedčia o dôvodnosti trestného oznámenia.

1.4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 29.11.2017 podpísali strany sporu kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola kúpa a predaj motorového vozidla zn.: G. H. I., VIN: J., farba: šedá metalíza za kúpnu cenu 1.100,- eur. Predávajúcim podľa zmluvy bol K. L. a kupujúcim žalobca. Predávajúci v zmluve vyhlásil, že kupujúcemu nezamlčal žiadne skryté vady, resp. skutočnosti o technickom stave vozidla. Žalobcovi bolo následne na dopravnom inšpektoráte oznámené, že sporné motorové vozidlo nie je možné prepísať, nakoľko na ňom viazne exekučné záložné právo. Žalobca preto listom zo dňa 13.11.2018 adresovaným predávajúcemu uvedenému v zmluve oznámil, že od zmluvy odstupuje pre existenciu zamlčanej právnej vady, ktorou je vedená exekúcia na motorové vozidlo. Listina bola predávajúcemu K. L. doručená dňa 19.11.2018 a následne sa žalobca dozvedel, že spornú kúpnu zmluvu nepodpísal evidovaný vlastník vozidla, ale žalovaný. Žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne listom zo dňa 24.02.2020 vyzval žalovaného na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny 1.100,- eur do 13.03.2020, ale neúspešne. Listom zo dňa 19.05.2020 opätovne vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy a to najneskôr v lehote do 27.05.2020, rovnako neúspešne.

1.5. Z uznesenia Okresnej prokuratúry Topoľčany Pv 124/2018 - 18, chybné datovaného dňom 18.09.2017 vyplýva, že sťažnosť žalovaného, ako poškodeného, proti uzneseniu vyšetrovatelky PZ ORPZ, Odboru kriminálnej polície v Topoľčanoch sp. zn.: ORP-240VYS-TO-218 zo dňa 12.09.2018, ktorým podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavila trestné konanie vedené pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a iné, ku ktorému malo dôjsť tým spôsobom, že páchatel' vystupujúci pod menom „K. L.“ (predávajúci) dňa 29.11.2017 v čase cca o 17.00 hod v M. na ulici K. B., na parkovisku pred hypermarketom TESCO STORES uzatvoril kúpnu zmluvu s poškodeným A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX (kupujúci), predmetom ktorej bol predaj osobného motorového vozidla továrenskej značky G. H. I., šedej metalízy, EVČ: I. XXXCN v hodnote 1.100,- eur, po oboma stranami podpísaní predmetnej zmluvy si poškodený vozidlo odskúšal, predajnú sumu uhradil priamo predávajúcemu a s vozidlom odišiel, avšak následne poškodený zistil, že predávajúci nie je majiteľom vozidla a na vozidle je uložená exekútorská blokácia č. 2860/2016 (nie je možné vozidlo prehlásiť v príslušných evidenciách), čo predávajúci pri predaji zamlčal, čím poškodeného A. B. uviedol do omylu a spôsobil mu celkovú škodu vo výške 1.100,- eur a súčasne uviedol do omylu tiež poškodeného K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. N. J., A. J. XXX, ktorému spôsobil vážnu ujmu na právach tým, že bez jeho vedomia a súhlasu ako majiteľa vozidla predal toto vozidlo poškodenému A. B., podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

1.6. Žalobca mal sporné motorové vozidlo ku dňu vyhlásenia rozhodnutia okresným súdom aj naďalej vo svojej držbe, pričom vlastník sporného motorového vozidla sa jeho vydania voči žalobcovi nedomáha. Na návrh právnej zástupkyne žalobcu súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 18.08.2021 pripustil zmenu návrhu podmieňujúc zaplataenie sumy 1.100,- eur s príslušenstvom zo strany žalovaného žalobcovi povinnosťou žalobcu vydať žalovanému sporné motorové vozidlo.

1.7. V súvislosti so vznesenou námietkou miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Levice na prejednanie a rozhodnutie predmetnej sporovej veci súd udáva, že táto nebola zo strany žalovaného uplatnená včas, nakoľko bola uplatnená až pri druhom jeho procesnom úkone, preto na ňu súd v zmysle § 42 CSP neprihliadol a spor prejednal a vo veci rozhodol.

1.8. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, keďže mal za preukázané skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaný mu odpredal vec, ktorej nebol vlastníkom, pričom žalovaný v konaní nepreukázal, že vlastníctvo k prevádzanému motorovému vozidlu pred uzavretím kúpnopredajnej zmluvy so žalobcom nadobudol. V prípade predaja veci nevlastníkom je uzatvorená kúpna zmluva neplatná a to v zmysle

zásady, že nikto nemôže na druhého previesť viac práv než on sám má, v dôsledku čoho je tak predmetná kúpna zmluva neplatná od počiatku a to pre počiatočnú právnu nemožnosť plnenia podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. O právnu nemožnosť plnenia ide pritom vtedy, ak v okamžiku urobenia právneho úkonu existuje právna prekážka, ktorá bráni v tom, aby sa právny úkon stal platným. Na právny úkon, ktorého predmet plnenia je od začiatku nemožný, sa prihliada ako keby nikdy platne nevznikol. Konajúcim subjektom v zmysle zmluvy mal byť K. L., nar. v roku 1991, vlastník sporného motorového vozidla, ktorý však zmluvu nepodpísal, preto chýbala vôľa konajúceho subjektu ako aj jej prejav, a preto je daný aj dôvod absolútnej neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Obč. zákonníka.

1.9. Súd vzhliadol dôvod absolútnej neplatnosti právneho úkonu aj podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je písomný právny úkon platný, ak je podpísaný konajúcou osobou. Keďže je nesporné, že zmluvu podpísal žalovaný a nie osoba, ktorá mala byť v zmysle zmluvy konajúcim subjektom, ide aj v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka o absolútne neplatný právny úkon. Podpis, ktorým sa konajúci snaží vyvolať u adresáta omyl o tom, kto je z právneho úkonu oprávnený alebo zaviazaný, je sfalšovaným podpisom, ktorý je relatívne neplatným právnym úkonom podľa § 49a Občianskeho zákonníka.

1.10. Súhlasil so žalovaným, že odstúpiť možno len od zmluvy, ktorá bola platne uzavretá, a že od neplatnej zmluvy odstúpiť nemožno. Nič to však nemení na tom, že v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Ak ide teda o neplatný právny úkon, potom to, čo sa na jeho základe plnilo, predstavuje bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 2 a § 457 Občianskeho zákonníka. Ide o vzájomnú reštitučnú povinnosť, tzv. synalagmatický záväzok, ktorý musí byť obsiahnutý v petite žaloby. Vydania bezdôvodného obohatenia sa môže totiž domáhať len ten, kto sám predmet bezdôvodného obohatenia vrátil alebo je pripravený ho vrátiť, a to najneskôr súčasne s uplatnením svojho práva. Vzájomnú reštitučnú povinnosť strán sporu pôvodný žalobný návrh nezohľadňoval, avšak po predbežnom právnom posúdení žaloby, navrhla právna zástupkyňa žalobcu pripustiť zmenu žaloby tak, že po jej pripustení žalobný návrh túto vzájomnosť plnení vyplývajúcu z § 457 Občianskeho zákonníka premieta.

1.11. Žalovaný namietal rozsah bezdôvodného obohatenia keď tvrdil, že žalobca nepreukázal dôvodnosť výšky žalovanej sumy. Nepopieral, že mu žalobca nejakú sumu dal, avšak poprel sumu 1.100,- eur. Súd uviedol, že ak žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu popiera, musí tak urobiť účinne, tzn. sám musí tvrdiť a svoje tvrdenia aj preukázať. Ako vyplýva zo zmluvy, kúpna cena bola dojednaná vo výške 1.100,- eur, pričom z čl. III. zmluvy tiež vyplýva, že dodacia lehota predmetu kúpy je ihneď po podpísaní kúpnej zmluvy a zaplatení dohodnutej ceny, ide o tzv. „kúpu z ruky do ruky“. Žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukázal, do akej výšky mu bola kúpna cena titulom kúpnej zmluvy zaplatená, keď zaplatenie kúpnej ceny vo výške 1.100,- eur popieral. Netvrdil ani, z akého dôvodu teda odovzdal žalobcovi sporné motorové vozidlo napriek zmluvnému dojednaniu ohľadom odovzdania predmetu kúpy až po zaplatení kúpnej ceny, v dôsledku čoho súd považuje skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom zaplatenia kúpnej ceny vo výške uvedenej v zmluve za nesporné poukazujúc na to, že žalovaný v zmysle uvedených skutočností skutkové tvrdenia žalobcu účinne nepoprel a tvrdenia žalovaného v tejto súvislosti považuje súd za účelovú obranu.

1.12. Námietku premlčania súd posúdil ako nedôvodnú s odôvodnením, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon právna úprava rozlišuje 2 - ročnú subjektívnu a 3 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, resp. 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznosu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Právna úprava premlčania synalagmatických záväzkov titulom vydania bezdôvodného obohatenia z neplatnej či zrušenej zmluvy je upravená v § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ide o osobitnú právnu úpravu pre prípady, keď na jednej strane stojí právo, ktoré sa premlčuje (napr. právo na peňažné plnenie) a na druhej strane nepremlčateľné právo (vlastnícke právo). Podľa § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí, že ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietkať. Zákon tu vylučuje vznik neprípustnej nevyváženej, ktorá vzniká práve pri kúpnej zmluve, keď vydanie veci pre nepremlčateľnosť vlastníckeho práva nie je podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka ohrozené uplynutím premlčacej doby, zatiaľ čo právo na vydanie peňažného protiplnenia v podobe vrátenia kúpnej ceny premlčaniu podlieha tak, ako je to aj v danom prípade. V zmysle uvedeného teda

súd konštatujú, keď na jednej strane stojí právo, ktoré sa premlčuje a na strane druhej nepremlčateľné právo, dospel k záveru, že je potrebné aplikovať § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka a na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného tak neprihliadol.

1.13. Doplnil, že aj napriek aplikácii § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka žalobcom uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia by nebol premlčaný, keď objektívna premlčacia doba by mu začala plynúť dňa 30.11.2017 a uplynula by dňa 30.11.2020, v rámci ktorej by žalobcovi začala plynúť aj subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (o skutočnosti, že sa na jeho úkor žalovaný bezdôvodne obohatil sa žalobca dozvedel dňa 30.11.2018) dňa 01.12.2018 a uplynula by dňa 01.12.2020, pričom premlčacia doba by tak v danom prípade uplynula uplynutím objektívnej premlčacej doby dňa 30.11.2020, avšak žaloba bola podaná na tunajší súd dňa 19.10.2020. Navyše podľa čl. 1, § 1 písm. a) Zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona, teda od 27.03.2020 do 30.04.2020 neplynuli. Tiež je v tejto súvislosti potrebné poukázať na § 112 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého premlčacia lehota spočíva, ak veriteľ uplatnil v premlčacej dobe právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje.

1.14. Zhrnúc zistené skutkové okolnosti, dospejúc k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy, konštatujú vzájomnú reštitučnú povinnosť, keď dôsledkom plnenia z neplatnej zmluvy je povinnosť strán sporu vrátiť si všetko, čo plnením z takejto zmluvy nadobudli, zaviazal súd žalovaného na zaplatenie kúpnej ceny žalobcovi vo výške 1.100,- eur, pričom žalovanému ako predávajúcemu súčasne vzniklo právo na vydanie predmetu kúpy. Ako však vyplynulo v konaní, predávajúci nie je vlastníkom predávanej veci, a preto v súdnej veci vznikla otázka, komu má žalobca predmet kúpy titulom splnenia reštitučnej povinnosti vrátiť. Ako vyplýva zo zisteného skutkového stavu, vlastníkom sporného motorového vozidla sa vydania veci voči žalobcovi nedomáha, avšak ani v tomto prípade nemožno vzájomnú reštitučnú povinnosť vyplývajúcu z § 457 Občianskeho zákonníka opomenúť a tiež je potrebné uviesť, že táto vzájomná reštitučná povinnosť nie je v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka podmienená právnym vzťahom účastníka k veci, ktorá má byť reštituovaná, napr. vlastníckym právom či právom držby. V zmysle uvedeného preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie kúpnej ceny žalobcovi oproti povinnosti žalobcu vrátiť žalovanému sporné osobné motorové vozidlo, pričom súd pri prijatí tohto právneho záveru prihliadol na právny názor NS ČR obsiahnutý v rozsudku sp. zn. 33 Odo 657/2004 zo dňa 09.11.2005, podľa ktorého, „Pokiaľ má účastník neplatnej kúpnej zmluvy u seba vec, ktorú získal na základe takej neplatnej kúpnej zmluvy, je povinný ju vydať druhému účastníkovi zmluvy oproti vydaniu kúpnej ceny bez ohľadu na to, že tento druhý účastník nebol (v dobe uzavretia kúpnej zmluvy) vlastníkom veci.“

1.15. Žalobca sa domáhal aj zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 18.10.2018 do zaplatenia. Bezodôvodné obohatenie patrí medzi nároky, u ktorých nie je zákonnou úpravou určená splatnosť pohľadávok vzniknutých z tohto právneho titulu a čas plnenia je tak viazaný na výzvu veriteľa podľa § 563 Občianskeho zákonníka. Žalobca preukázateľne vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy listom zo dňa 24.02.2020, v ktorom žalovanému poskytol lehotu na dobrovoľné plnenie a to do 13.03.2020. Následne ho opätovne vyzval na zaplatenie dlžnej sumy listom zo dňa 19.05.2020, keď mu opätovne poskytol lehotu na dobrovoľné plnenie do 27.05.2020. Žalovaný doručenie predmetných výziev v konaní nerozporoval. Pretože žalovaný svoj peňažný záväzok riadne a včas nesplnil, dostal sa podľa prvej vety § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania, v dôsledku čoho má žalobca právo požadovať od žalovaného popri plnení aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré súd žalobcovi priznal, avšak až počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na dobrovoľné plnenie uvedenej vo výzve zo dňa 19.05.2020, ktorá lehota uplynula dňa 27.05.2020, teda počnúc dňom 28.05.2020 a vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z omeškania tak súd žalobu zamietol.

2. Proti vyhovujúcej časti rozsudku a súvisiacemu výroku o nároku na náhradu trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že súd nesprávne právny vzťah posúdil ako vzťah z kúpnej zmluvy, keď na jednej strane potvrdil, že právny úkon je neplatný, nakoľko konajúca osoba – predávajúci nebola vlastníkom veci a na strane druhej sa

ani len nezaoberal tým, v akom rozsahu mal možnosť a bol oprávnený s touto vecou nakladať. Evidencia na dopravnom inšpektoráte má evidenčný charakter. To, že bol oprávnený v rozsahu vlastníckych práv s vozidlom nakladať v plnom rozsahu ako jeho vlastníak svedčia iné konania, na ktoré súd upozornil a to konanie vedené pred OR OO PZ Partizánske a OR OO PZ Topoľčany obe z roku 2017. Pokiaľ by súd určil písomne uzavretú zmluvu žalobcom predloženú za neplatnú, zastal názor, že sa mal zaoberať aj ústne uzavretou kúpnu zmluvou medzi stranami sporu. Keďže bol ako vlastníak oprávnený s vozidlom ako svojim vlastníctvom disponovať s čím sa súd nezaoberal, bol osobou oprávnenou uzavrieť kúpnu zmluvu k vozidlom V takom prípade by bolo aj odstúpenie od uzavretej ústnej zmluvy zo strany žalobcu učené a v takom prípade by súd mal skúmať dôvodnosť odstúpenia od zmluvy. Bez ďalšieho len na základe tvrdenia žalobcu vyhodnotil písomne uzavretú kúpnu zmluvu ako neplatnú, z ktorej bol povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Poznamenal, že meno predávajúceho bolo v písomnej kúpnej zmluve uvedené výlučne len z dôvodu, že táto osoba bola evidovaná v evidencii motorových vozidiel aj keď reálnym vlastníkom veci bol on, čo žalobca vedel už v čase prevzatia vozidla pri uzavretí ústnej zmluvy bol oboznámený rovnako s tým, aby kontaktoval spomínanú osobu len za účelom vykonania zmeny zápisu v evidencii vozidiel. Uviedol, že je na žalobcovi aby preukázal, akú sumu mu v skutočnosti odovzdal a nielen tvrdiť, že ide o sumu 1 100 eur. Doposiaľ neosvedčil a nepreukázal výšku odovzdanej sumy. Pokiaľ súd v konaní vyhodnotil písomne uzavretú zmluvu za neplatnú je zrejmé, že právne neexistuje a na obsah takejto neplatnej zmluvy nie je možné prihliadnuť. Potom nie je zrejmé, prečo ju súd posudzoval ako doklad svedčiaci o odovzdaní sumy 1 100 eur. Pokiaľ žalobca poukazoval na odstúpenie od kúpnej zmluvy, mal súd posúdiť, či bola platne uzavretá. Ak by bola písomne uzavretá kúpna zmluva neplatná, počítanie plynutia premičacej doby začína okamihom uzavretia a nie odstúpenia od takejto uzavretej neplatnej zmluvy. V prípade platnosti ústne uzavretej zmluvy nastala od momentu odstúpenia od zmluvy. Pokiaľ súd vykonal ním navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov, pripojením spisov OO PZ Partizánske a Topoľčany dospel by k záverom, že nejde o vydanie bezdôvodného obohatenia. V závere poukázal na príslušnosť súdu, ktorý je v prvej inštancii na konanie príslušný všeobecný súd žalovaného ak nie je ustanovené inak, teda nie Okresný súd Levice.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že súd vo veci vykonal podrobné dokazovanie, dospel k správnym právnym názorom a skutkovým zisteniam a odvolacie dôvody žalovaného považuje za zmätočné a právne irelevantné, účelové, len za účelom naťahovania času.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné, keď voči výroku II. rozsudku vôbec nesmerovalo.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal zaplata sumy 1.100 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1.100 eura od 18.10.2018 do zaplata na tom skutkovom základe, že dňa 29.11.2017 uzatvoril písomnú kúpnu zmluvu, na základe ktorej mu žalovaný predal osobné motorové vozidlo G. H. I., rok výroby 2002, číslo podvozku (VIN): J., farba: šedá metalíza, stav tachometra v čase predaja bol 216 115 km s tým, že cena predmetného motorového vozidla bola dohodnutá v sume 1.100 eur, ktorú predávajúcemu aj riadne vyplatil tak, ako to bolo dohodnuté v čl. VI., bode 1 kúpnej zmluvy a následne auto prevzal, avšak keď chcel ísť na dopravný inšpektorát nastal problém, pretože na dopravnom inšpektoráte mu oznámili, že auto nie je možné prepísať, keďže je na auto zriadená exekúcia. Keďže je uvedené auto nepoužiteľné, nemožno s ním nakladať, bol nútený od predmetnej kúpnej zmluvy odstúpiť s tým, že túto skutočnosť oznámil predávajúcemu pánovi K. L.

listom zo dňa 13.11.2018 a až vtedy zistil, že predmetnú kúpnopredajnú zmluvu nepodpísal pán L., na dopravnom inšpektoráte evidovaný ako majiteľ predmetného auta, ale toto podpísal žalovaný, t. j. úplne iná osoba, ktorá nemal žiadne oprávnenie s predmetom kúpy nakladať. Argumentoval, že predmetná kúpna zmluva je neplatná a žalovaný ho vedome uviedol do omylu, čím sa na jeho úkor obohatil. Podal aj trestné oznámenie, ktoré konanie bolo zastavené uznesením č. k. ČVS:ORP-240/VYS - TO-2018 zo dňa 18.10.2018 a konštatovaním, že konanie žalovaného nie je v rozpore s Trestným zákonom. Súd prvej inštancie následne odvolaním napadnutým rozhodnutím vyhovel žalobe, rozhodol tak ako uviedol vo výrokovvej časti jeho rozhodnutia s tým, že žalovaný odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

8. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku v jeho napadnutých častiach, že predmetná kúpna zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Prejav vôle je platným právnym úkonom iba v prípade, ak vyhovuje všetkým zákonom stanoveným náležitostiam. V prípade, ak nie sú naplnené zákonom stanovené náležitosti, je právny úkon vadný. Vada právneho úkonu spôsobuje spravidla ako svoj následok neplatnosť právneho úkonu (nullum negotium) spoločne s právnymi následkami predvídanými pre neplatné právne úkony. Právny úkon sa v takomto prípade považuje za vzniknutý a existujúci, avšak pre jeho absolútnu neplatnosť právne následky nenastanú. Niektoré právne úkony však môžu byť postihnuté takou zásadnou vadou, že v ich dôsledku o právny úkon ani nejde. Takýto úkon sa označuje ako zdanlivý, ničotný, resp. neexistentný právny úkon. Občiansky zákonník takéto úkony výslovne neupravuje. Niektoré z prípadov ničotných právnych úkonov sú zahrnuté pod prípad neplatnosti právnych úkonov alebo vzhľadom na intenzitu a povahu vady, kvôli ktorej úkon nemôže vyvolať žiadne právne následky, sa na takýto úkon vôbec neprihliada.

9. Odvolací súd zastáva právny názor, že vzhľadom na intenzitu a povahu vady právneho úkonu urobeného v písomnej forme, spočívajúcu v tom, že neobsahuje podpis predávajúceho ale podpis žalovaného (keď v záhlaví uvedenej zmluvy bol uvedený pán L. ako predávajúci) daný právny úkon ani nie je právnym úkonom osoby v nej označenej, ktorej pravý podpis v právnom úkone absentuje, nemôže takýto právny úkon vyvolať žiadne právne následky, nemožno naň vôbec ani prihliadať a považovať ho za existentný. V tejto časti sa odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia a v ďalšom sa vysporiada s odvolacími námietkami žalovaného.

10. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

11.2. Nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal námietkou miestnej nepríslušnosti, keď žalovaný mal za to, že na konanie bol miestne príslušný všeobecný súd žalovaného a nie okresný súd Levice (súd prvej inštancie, ktorý vo veci konal a rozhodol). V tejto súvislosti uviedol, že podľa jeho názoru je otázna všeobecná miestna príslušnosť Okresného súdu Levice, a to s poukazom na § 13 CSP, ktoré ustanovenie upravuje všeobecnú miestnu príslušnosť, aj ak by prípadná námietka miestnej nepríslušnosti nebola vznesená nebola, nakoľko v zákone nie je ustanovené inak. Rovnako tak navrhol odvolaciemu súdu posúdiť súdom prvej inštancie tvrdenú oneskorenosť ním podanej námietky miestnej nepríslušnosti.

13. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že v danom prípade je nevyhnutné ustáliť, že ide o všeobecnú miestnu príslušnosť podľa § 13 CSP, keď nie sú splnené podmienky pre založenie osobitnej miestnej príslušnosti (§ 19 a 20 CSP), ako aj kauzálnej príslušnosti (§ 22 a nasl. CSP). Podľa § 13 CSP upravujúceho všeobecnú miestnu príslušnosť je na konanie v prvej inštancii miestne príslušný všeobecný súd žalovaného, ak nie je ustanovené inak s tým, že podľa § 14 CSP je všeobecným súdom fyzickej osoby súd, v ktorého obvode má fyzická osoba adresu trvalého pobytu. V zásade platí, že pri skúmaní príslušnosti treba rozlišovať medzi povinnosťou súdu skúmať príslušnosť bez návrhu (ex off) alebo na návrh, ako aj možnosť súdu skúmať svoju príslušnosť (nepríslušnosť) len na začiatku konania alebo v priebehu celého konania. Súd ex offo skúma kauzálnu, vecnú a funkčnú príslušnosť. Výlučnú miestnu príslušnosť (§ 20 CSP) súd skúma ex offo, avšak len na začiatku konania, pretože ak tak súd neurobí na začiatku konania jeho nepríslušnosť sa konvaliduje s tým, že postúpenie veci príslušnému súdu neskôr by bolo v rozpore s hospodárnosťou konania. Naopak všeobecnú miestnu príslušnosť súd neskúma ex offo, ale len na námietku žalovaného (§ 41 CSP). Žalovaný však musí uvedenú námietku podať najneskôr pri svojom prvom procesnom úkone (najčastejšie je ním vyjadrenie k žalobe, námietka zaujatosti a iné). Z princípu koncentrácie konania vyplýva, že účastník konania je povinný koncentrovať svoje úkony do určitej fázy konania. Ak účastník nenamieta miestnu príslušnosť súdov pri prvom úkone, ktorý mu patrí, došlo automaticky k odstráneniu nedostatku tejto podmienky miestnej nepríslušnosti. Ak účastník nevyužil procesnú možnosť namietať nedostatok miestnej príslušnosti najneskôr pri prvom úkone, ktorý mu patrí, dochádza k prípadu nevyužitia tejto možnosti účastníkom konania ku konvalidácii nedostatku miestnej príslušnosti súdu, obdobne platí aj v prípade ak tak neurobí včas (pri prvom úkone), alebo prípade ak by bola predmetná námietka nedôvodná (§ 42 CSP).

14. Na základe uvedeného je zrejmé, že odvolacia argumentácia žalovaného, že súd prvej inštancie musí skúmať svoju všeobecnú miestnu príslušnosť aj bez námietky, nie je dôvodná. Keďže ako už odvolací súd vyššie uviedol na všeobecnú miestnu príslušnosť súd prihliada iba na námietku žalovaného v zmysle § 41 CSP. Odvolací súd po posúdení včasnosti, resp. nevčasnosti uplatnenej námietky miestnej nepríslušnosti žalovaným sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že táto nebola zo strany žalovaného uplatnená včas. Je tomu tak preto, že v zmysle § 42 CSP bol žalovaný povinný vzniesť námietku miestnej nepríslušnosti najneskôr pri prvom úkone, ktorým bolo v konkrétnom prejednávacom prípade vyjadrenie žalovaného k žalobe (č. I. 36) s tým, že žalovaný uplatnil predmetnú námietku miestnej nepríslušnosti až pri jeho druhom úkone, t. j. až pri jeho druhom vyjadrení k žalobe (č. I. 51). Na základe uvedeného je zrejmé, že ak súd prvej inštancie (okresný súd Levice), i keď bol v zásade miestne nepríslušný (keď v zmysle § 13 CSP nebol všeobecným súdom žalovaného, keď týmto bol okresný súd Topoľčany) vo veci konal a rozhodol, tak uvedené nepredstavuje pochybenie, keďže vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nevzniesol námietku miestnej nepríslušnosti včas, súd sám nemohol vysloviť svoju nepríslušnosť, a preto sa tento nedostatok konvalidoval.

15. Žalovaný ďalej v podanom odvolaní argumentoval tým, že bol vlastníkom sporného vozidla, aj keď v evidencii vozidiel bol uvedený iný vlastník, na čo súd upozorňoval. Uviedol, že to, že v rozsahu jeho vlastníckych práv bol oprávnený s predmetnou vecou (autom) nakladať osvedčujú iné konania, na ktoré súd prvej inštancie upozornil, a to konanie vedené Okresným riaditeľstvom Obvodného oddelenia Policajného zboru v Partizánskom pod sp. zn. ČVS: ORP-50/PE-PE-2017 a Okresným riaditeľstvom, Obvodného oddelenia Policajného zboru v Topoľčanoch pod sp. zn. ČVS: ORP-703/TO-TO-2017.

16. Odvolací súd môže podľa ustanovenia § 384 ods. 3 CSP doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP, pokiaľ pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Aj počas odvolacieho konania je povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, avšak len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V posudzovanej veci však nebola osvedčená žiadna z výnimiek pripúšťajúca novoty v odvolacom konaní v zmysle ustanovenie § 366 CSP. Napokon, žalobca v odvolaní ani netvrdil a ani nepreukazoval žiadny takýto dôvod prípustnosti použitej novoty.

17. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi nič nebránilo v tom, aby skutkové tvrdenia uplatnené až v odvolacom konaní, že je vlastníkom predmetného vozidla, rovnako tak to, že jeho vlastnícke oprávnenie disponovať s predmetným autom vyplynulo z iných konaní, na ktoré súd prvej inštancie upozornil, uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie. Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že uvedené skutkové tvrdenia, že žalovaný je vlastníkom predmetného auta v konaní pred súdom prvej inštancie ako procesná obrana uplatnené neboli, nakoľko žalovaný pred súdom prvej inštancie vôbec nenamietal, že je vlastníkom predmetného vozidla. Rovnako tak žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 18.10.2021 (č. I. 89) navrhoval vykonať dôkazy a teda pripojiť spisy vedené Okresným riaditeľstvom Obvodného oddelenia Policajného zboru v Partizánskom pod sp. zn. ČVS: ORP-50/PE-PE-2017 a Okresným riaditeľstvom, Obvodného oddelenia Policajného zboru v Topoľčanoch pod sp. zn. ČVS: ORP-703/TO-TO-2017, avšak nie za účelom preukázania existencie jeho vlastníckeho práva k predmetnému vozidlu, ako tak deklaroval v odvolaní, ale tak ako uviedol v predmetnom vyjadrení za účelom toho, že z uvedených dôkazov resp. spisov (rozhodnutí) je možné usudzovať, že žalovaným navrhovaný svedok pán L. je osobou, ktorá žalobcovi spôsobila škodu s tým, že žalobca má nárok domáhať sa od tejto osoby prípadného nároku z iného titulu (náhrady škody).

18. V danom prípade je nevyhnutné konštatovať, že skutkové tvrdenia, ktoré žalovaný uplatnil až v odvolacom konaní je potrebné považovať za novoty (nepatriace pod zákonné výnimky podľa § 366 CSP), resp. za skutkové tvrdenia, ktoré ak by žalovaný uplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a zároveň ich uplatnením pred súdom prvej inštancie by k nim žalobca mohol zaujať procesnú obranu. Predkladanie ďalších, resp. úplne nových skutkových tvrdení ako novôt v odvolacom konaní je preto v prejednávacom prípade neprípustné a zároveň na takéto skutkové tvrdenia odvolací súd nemôže prihliadnuť.

19. Na základe uvedeného je teda možné dospieť k záveru, že ak súd prvej inštancie v rámci rozhodovania o nároku žalobcu vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný je osobou, ktorá nie je vlastníkom predmetného vozidla (keď túto skutočnosť ani v prvoinštančnom konaní netvrdil, ani žiadne dôkazy na jej preukázanie nepredkladal) a dospel k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, ktorý vlastníkom sporného automobilu nebol a napriek tomu na uvedenej zmluve bol jeho podpis, tak jeho záver je správny a dostatočný, keď úlohou súdu prvej inštancie bolo posúdenie platnosti, resp. neplatnosti uvedenej kúpnej zmluvy s poukazom na splnenie náležitostí podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že nebolo povinnosťou súdu posudzovať, kto je vlastníkom predmetného vozidla, keď túto skutočnosť žiadna zo strán nenamietala. Odvolací súd záverom v tejto súvislosti poznamenáva, že tvrdenie žalovaného, že meno osoby predávajúceho (kde bol uvedený pán Kunštár) bolo v predmetnej kúpnej zmluve uvedené z dôvodu, že táto osoba bola evidovaná v evidenciách vozidiel, aj keď sám žalovaný bol vlastníkom, možno považovať v prvom rade za neprípustné novoty, ale zároveň aj za účelové tvrdenia.

20. Žalovaný ďalej namietal, že ak súd prvej inštancie určil písomnú kúpnu zmluvu za neplatnú bol toho názoru, že súd prvej inštancie mal skúmať aj ústne uzatvorenú kúpnu zmluvu medzi účastníkmi konania. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že uvedené tvrdenie žalovaného ohľadom existencie ústnej kúpnej zmluvy je taktiež nevyhnutné považovať za novotu v odvolacom konaní, keď žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil, že medzi ním a žalobcom došlo k uzatvoreniu ústnej kúpnej zmluvy. Žalovaný síce v jeho vyjadrení zo dňa 07.04.2021 (č. I. 51) poznamenal, že kúpnu zmluvu, predmetom ktorej nie je nehnuteľnosť, možno uzatvoriť aj ústne, avšak netvrdil skutočnosť, že medzi

ním a žalovaným došlo okrem písomnej kúpnej zmluvy k uzatvoreniu kúpnej zmluvy aj ústnou formou. Preto odvolací súd aj túto námietku žalovaného vyhodnotil za nedôvodnú.

21. Odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu je zrejmé, že medzi stranami sporu nebolo sporným, že v deň uzatvorenia spornej kúpnej zmluvy došlo k zaplateniu kúpnej ceny a následnému odovzdaniu vozidla. Spornou však bola samotná výška peňažnej sumy, ktorú mal žalobca žalovanému zaplatiť za predmetné vozidlo, keď žalobca v priebehu prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania tvrdil, že žalobca nepreukázal výšku sumy ktorú mu odovzdal, keď len tvrdil, že žalovanému odovzdal sumu 1.100 eur. Zároveň žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že ak súd prvej inštancie v konaní vyhodnotil kúpnu zmluvu za neplatnú, tak nie je zrejmé, prečo jej ustanovenia posudzoval ako doklad svedčiaci o odovzdaní sumy 1.100 eur.

22. Popretie (žalovaným) skutkových tvrdení žalobcu je prostriedok procesného útoku. Popretie (žalovaným) skutkových tvrdení žalobcu je prostriedok procesnej obrany. Popretie skutkových tvrdení protistrany podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania (§ 153 a 154 CSP). Z ustanovenia § 151 CSP vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 CSP musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1 CSP). Rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované (§ 150 CSP). Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Domnienka, že skutkové tvrdenia, ktoré neboli výslovne a účinne popreté (§ 151 ods. 1 a 2 CSP), platí iba v sporovom konaní.

23. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uvádza, že žalovaný síce v priebehu prvoinštančného konania poprel samotnú výšku žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neplatnej kúpnej zmluvy, zároveň však je nevyhnutné zdôrazniť, že nevedol žiadnu peňažnú sumu, ktorá podľa jeho názoru mala byť žalobcom zaplatená ako kúpna cena za vozidlo. Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 CSP musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1 CSP). Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Domnienka, že skutkové tvrdenia, ktoré neboli výslovne a účinne popreté (§ 151 ods. 1 a 2 CSP), platí iba v sporovom konaní.

24. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca si svoj nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.100 eur odvodzoval od predloženého dôkazu, ktorým je kúpna zmluva zo dňa 29.11.2017. Zároveň možno uviesť, že v čase, keď strany sporu uzatvárali predmetnú kúpnu zmluvu, konali v domnení, že uvedená kúpna zmluva je platná s tým, že až následne žalobca nadobudol vedomosť o skutočnostiach svedčiacich týkajúcich sa neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy (že žalovaný nie je vlastníkom uvedeného vozidla). Preto v čase, keď strany uzatvárali predmetnú zmluvu (v domnení o jej platnosti) nebol žiaden dôvod, pre ktorý by žalobca žalovanému nezaplatil plnú kúpnu cenu za predmet kúpy ani skutočnosti svedčiace tomu, že žalovaný by neodovzdal predmet kúpy žalobcovi. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že žalobca splnil svoju povinnosť tvrdenia a zároveň pre podporu svojho tvrdenia predložil dôkaz (kúpna zmluva, kde v čl. VI., bode 1 je uvedená výška kúpnej ceny). Naopak žalovaný síce namietal samotnú výšku peňažnej sumy, ktorá mu mala byť žalobcom zaplatená za kúpu vozidla, avšak toto jeho popretie skutkového tvrdenia žalobcu, ohľadom výšky peňažnej sumy, je nutné považovať za neúčinné, keď zároveň nevedol ani výšku peňažnej sumy, ktorá mu mala byť pri kúpe žalobcom zaplatená a zároveň nevedol ani žiadne relevantné skutkové tvrdenia podložené dôkazmi preukazujúcimi dôvod pre ktorý by mu žalobca mal zaplatiť nižšiu kúpnu cenu než ako bola uvedená v kúpnej zmluve. V nadväznosti na uvedené, preto odvolací súd považoval právne posúdenie súdom prvej inštancie aj v tejto časti za správne a dostatočné a odvoláciu argumentáciu žalovaného za nedôvodnú. Je tomu tak preto, že bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti nevie uviesť preto, že ich nepozná (čomu tak v prejednávanej príhode nebolo). Má sa však za to, že každý pozná predmet svojho konania (to, čo urobil) a predmet svojho vnímania (to, čo videl alebo počul). Strana má preto povinnosť predložiť iné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, ak sú tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania; inak je popretie skutkového tvrdenia protistrany neúčinné.

25. Tak, ako už odvolací súd skôr uviedol, s právnym názorom súdu prvej inštancie ohľadom absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy sa plne stotožnil s tým, že ak teda kúpna zmluva pre absenciu vôle konajúceho subjektu, resp. pre absenciu vôle a jej prejavu zo strany predávajúceho (ktorým tak ako vyplýva zo záhlavia zmluvy bol pán L. a nie žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu podpísal) bola od počiatku neplatná a na základe takejto zmluvy došlo k vzájomnému plneniu, tak účastníci takeého úkonu sú si v zmysle § 107 ods. 3 Občianskeho zákonníka povinní vrátiť všetko, čo podľa uvedenej zmluvy dostali. V súvislosti s posúdením začiatku plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby odvolací súd zdôrazňuje, že táto začína plynúť najneskôr nasledujúci deň, po tom čo k bezdôvodnému obohateniu došlo, (ako uviedol súd prvej inštancie v bode 45.) dňa 30.11.2020, keď k uzatvoreniu spornej kúpnej zmluvy došlo dňa 29.11.2020.

26. Odvolací súd záverom k odvolacím námietkam žalovanému zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu priznal v plnom rozsahu (100 %) proti žalovanému s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).